

Další zážitky s Oříškem už nepřidávám. Opouští mě, protože mu chemoterapii budou dávat v tom jeho okresu na severu. V Praze prej zbytečně zabírá místo. Takže čau a někdy příště.

„Dneska je čtvrtek. To budete mít určitě do pondělka volnej pokoj,“ pomrkává na mě sestra. Tady je vůbec zábavný pozorovat, jak moc jsem středem pozornosti i jinak než jako pacoš. Tahle sestřička za mnou chodí a vyzozoroval jsem, že se dost nápadně vyptává na moje rodinný poměry. „Vy nemáte přítelkyni? Že jsem tu žádnou neviděla.“

Postel u okna je volná jen pár hodin, než se ve dveřích objeví kolečkový křeslo a na něm je schoulenej šedesátník, ze kterého se vyklube můj nejvěrnější spolupacient Venda.

Teď ho ještě neznám a první reakce je samozřejmě: „Dobrý den, proč jste tady?“ Celej se třese a i moje životní zkušenosti naznačují, že tohle není jenom další leukemik.

„Já jsem Venda a mám parkáče, víš?“ odpovídá mi chlápek, kterej sotva dokáže vyndávat věci z tašky. „Jako parkinsona. Abys věděl. A než kopnou léky, tak se takhle klepu,“ vysvětluje Venda.

Léky koply, takže mi začíná vyprávět svůj příběh. Je z Jablonce nad Nisou a prakticky celej život pomáhá druhejm. Coby fyzioterapeut. „Dávám lidi do richtiku, aby se mohli pěkně hejbat, přitom mám poslední roky tohohle parkáče, kterej mě začal v tom pohybu omezovat,“ slyším z jeho hlasu jistý dojetí. „A když už to vypadalo, že bych měl dostat nějaký elektrody do mozku, který by parkáče vygumovaly, tak jsem se teď dozvěděl, že mám leukémií.“ Když se sere, tak se sere všechno.

Vyprávíme si dlouho, až jsme oba moc unavený. Mě ale najednou polilo horko a cejtím se o dost hůř. Sestra mi naměří vysokou teplotu a doktoři nařizují udělat nový krevní testy. Dostávám cosi na horečku a bolest, proto mi v noci dvakrát převlíkají postel, jak šíleně se potím.

Ráno přijíždí zase jeřáb s rentgenem. Stejná procedura. Ověřujou, jak moc se ta pneumonie mění. Pořád je mi nějak na prd.

V koupelně se rozkašlu a cejtím, že mám plnou pusku hnusu, kterej vyplivnu. A co nevidím. Krve jak z vola. Tohle z dásní není. Je to snadný, kašlu krev. To je úplnej sólokapr dne, tudíž při vizitě oznamuju změnu stavu.

Lékaři nemají radost a rozhodnou, že pojedou na cétéčko plic. Cestou ještě několikrát vykašlávám krev.

Po návratu ležím a čekám. Jsem pod vlivem něčeho tišícího, co mi dává sestra. „Už u vás byli doktoři?“ ptá se sestra významně. „Já vám nemůžu říct, co vám je.“ Dodává ještě tajemněji. Co by mi asi mohli říct nového? Raka už mám, k tomu mám tu pseudoaeruginosu ve žlučovodech. Co mi může bejt nového?

Načež se objevuje lékařka s pytlek něčeho nechutně odpor- ně oranžového a povídá: „Pane Laštovko, nepotěším vás. V pravý plíci máte hemotorax, ještě přemýšlíme, jestli to neodsajeme.“ Aha, to je krev na plicích. „Ale to není to nejhorší.“ Aha, ještě to nekončí. „Hmm, ne, no. Pod tím je hlavně veliká rozpadová kavita nejasného původu.“ Rozpadová kavita? To zní jako název přírodní památky někde hluboko v Moravském krasu. Zkrátka mám díru v plíci. A luxusní.

Přichází další doktor a ukazuje doktorce výsledky. „Je to jasný, pane Laštovko,“ říká doktorka. „Původem tý ďoury je aspergilová infekce,“ hodnotí situaci lékařky. „A protože se to dost blbě léčí, začneme vám dávat tady tu oranžovou věc. Bude to kapat celou noc. Ale je možný, že na to budete mít silnou alergickou reakci, a proto vám dáme rovnou něco proti tomu. Prognóza je totiž dost nejistá.“ Ty vole. Právě mě začala zabíjet další příšera, navíc do mě nalejou tenhle aperol, kterej mě taky může zabít, takže to zazdí ještě něčím, aby mi to bylo jedno. „Jasně, dělejte, co je třeba!“ přitakávám. A už to do mě teče. Píchl mi něco, po čem okamžitě klimbám.

Přátelé, ten *Aspergillus* není asperger. Naučím vás teď jedno slovo: nozokomiální! Ještě jednou: nozokomiální. Prostě je to většinou bordel v nemocnicích, kterej nejde nijak vymýtít,

a ten si často sedne na oslabený pacoše. Mezi tyhle chuťovky patří i tenhle *Aspergillus*. Mykóza čili plíseň mi pěkně prolezla půlku plic, takže si představuju, jak tam teď mám ušlechtilou gorgonzolu.

Přes noc toho moc nevymyslím a ten zázrak do mě bude týct pěkně dlouho.

Ráno mě na vizitě pochválí, že jsem dobře reagoval na první pytel toho sajrajtu, kterému říkají abelcet. Okamžitě tomu začínám přezdívat oranžovej ďábel. Ještě si s ním něco užiju.

Aspergilová infekce umí lidi pěkně zabít. A když se to zatím nepovedlo tý pomalý rakovině krve, ani potom tý žlučnickový pseudonádheře, hodlá to Zubatá teď zkusit s tímhle. Slušný, slušný. Uznale pokyvuju.

Je mi fakticky dost blbě. Horečka je vysoká. Kašlu krev. Pravidelně mě připojujou na kyslík i na něco bublavýho, co mám vdechovat, asi aby to tu příšeru v plicích trošku uspalo.

A teď mám jeden doslova zábavnej fakt. Tenhle *Aspergillus* je dobrodruhama přezdívanej jako opravdová pomsta mumii. Proč? Protože po otevření několika egyptskejch hrobek umřely desítky badatelů. Až po letech se zjistilo, že na zdech těch hrobek se vyskytuje právě aspergilová plíseň, kterou ty lidi vdechovali, až jim rozežrala plíce. Pak začali překvapivě vykašlávat krev a po několika dnech zgebli.

Co si z toho mám odnést já, sakra? To je ten Karlák, kde byl Švejk, nebo Hašek, nebo oba, taky nějaká prokletá egyptská hrobka? Jakože... pár mumii bych tu asi našel.

Ach jo. Mám zas něco novýho, to mám ale tuze velkou radost. Jupí!

Kamosonic